

HỒI THỨ TÁM MƯƠI LĂM**ĐÔI TRAI GÁI BỊ CƯỚP GIẬT GIỮA CANH KHUYA**

Nhưng lạ thay! Đào cốc tứ tiên đã nắm hai tay hai chân hắn rồi mà hắn co thụt hai chân vào thành ra giống hệt một trái cầu tròn.

Đào cốc tứ tiên rất lấy làm kỳ, cầm tứ chi kéo mạnh thì tứ chi hắn cứ dài ra hoài. Hắn chẳng khác gì con rùa đen, bị người cầm chân lôi nó ở trong cái mai ra.

Lệnh Hồ Xung lại la lên:

Đừng sát hại y!

Đào cốc lục tiên nới tay một chút thì tứ chi hắn lập tức thụt vào lại thành trái cầu tròn.

Đào Thục Tiên nằm trên giá gỗ reo lên:

- Thú quá! Thú quá! Công phu gì vậy?

Đào cốc tứ tiên lại lôi mạnh ra thì chân tay người đó lại dài thêm mấy thước.

Nhạc Linh San cùng bọn nữ đệ tử thấy vậy ai cũng cười rộ.

Đào Căn Tiên nói:

úi chà! Chúng ta kéo chân tay người dài ra, trông người càng đẹp.

Người kia la hoảng:

- Trời ơi không được.

Đào cốc tứ tiên sững sốt hỏi:

- Làm sao?

Kình lực trên tay nới ra một chút. Tứ chi người kia co vào cái rụp.

Bỗng nghe đánh binh một tiếng! Đá thuyền bị thủng một chỗ lớn. Nước sông chảy ồ vào.

Mọi người đồng thanh la hoảng vì nước sông tiếp tục xia vào không ngớt.

Nhạc Bất Quần hô to:

- Các người thu thập hành lý rồi nhảy lên bờ!

Lỗ thủng đáy thuyền rộng đến bốn thước vuông. Nước sông chảy vào rất lẹ. Chỉ trong khoảnh khắc trong khoang thuyền nước ngập đến đầu gối. May ở chỗ thuyền đậu gần bờ, mọi người đều lên cạn kịp.

Nhà dò mặt mũi nhăn nhó không biết làm thế nào cho được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Người bắt tất phải lo lắng con thuyền này đáng giá bao nhiêu tiền ta sẽ bồi thường gấp đôi.

Trong lòng hắn rất lấy làm kỳ, hắn tự nghĩ:

- Ta cùng Tổ Thiên Thu vốn không quen biết, tại sao y lại ăn cắp được vật trân quý này đến đây đánh lừa cho ta uống vào?

Hắn khẽ vận chân khí thì thấy trong huyết đan điền có một luồng hơi nóng bốc lên, nhưng đồng thời tám luồng chân khí vẫn xung đột, không tụ tập được nữa.

Lao Đức Nặc liền đi mượn một chiếc thuyền khác, xếp đồ vật xuống.

Nhạc Bất Quần thấy nơi đây nhiều quái nhân, không hiểu họ đến với mục đích gì. Tiên sinh tính bài rồi khỏi trốn thị phi này cho lạ. Nhưng trời đã tối rồi, dòng sông quanh co đi không tiện, đành nghỉ lại trong thuyền.

Đào cốc ngũ tiên hai lần lỡ tay bị Tổ Thiên Thu và quái nhân tròn như trái cầu thịt tẩu thoát, thật là những chuyện hiếm có. Tuy sáu người đã huyênh hoang để tự khen mình, nhưng rút cuộc chẳng có cách nào nói cho xuôi được, liền ngồi uống rượu một lúc, rồi lăn r angủ khều.

Nhạc Bất Quần nằm quán chần, nhưng nghe sóng vỗ bì bòm, những luồng tư tưởng cũng nhộn lên như nước thủy triều, không sao nghỉ được. Tiên sinh tự hỏi:

- Lão Tổ Thiên Thu và quái nhân tròn cũng như trái banh thịt thân pháp đã quái dị mà võ công cũng không phải tầm thường. Chẳng hiểu tại sao lại đến kiếm Xung nhi?

Có lúc tiên sinh nghĩ tới chuyện tranh chấp giữa hai phe Kiếm tông và Khí tông trong bản phái, có lúc tiên sinh nhớ lại hoàn cảnh diễn biến ngoài miếu Dược Vương đêm trước. Lệnh Hồ Xung đã dùng kiếm pháp thần kỳ đâm mù hai mắt cả 15 tay cao thủ.

Sau đó chừng nửa giờ, tiên sinh đang mơ màng giấc điệp, lại nghe trên bờ có tiếng sột soạt trước xa sau gần. Thính giác tiên sinh cực kỳ linh mẫn vừa nghe đã biết có hai người khinh công phi thường đang chạy tới. Tiên sinh liền ngồi dậy, nhìn qua khe cửa sổ ra ngoài.

Dưới ánh trăng, hai bóng người đang chạy nhanh như gió tới nơi. Đột nhiên một người giơ tay lên rồi cả hai đều dừng bước cách đó ngoài mấy trượng.

Nhạc Bất Quần biết hai người này sắp nói với nhau, tất nhiên họ rất khê tiên sinh liền hít một hơi chân khí, vận động tử hà thần công. Môn thần công này khi vận dụng chẳng những gặp địch thủ đánh lén, khắp trong người tự có phản ứng mà nó còn khiến cho tai mắt thêm phần linh mẫn, trông xa được hơn và thính giác cũng trở nên khác thường.

Bỗng nghe một người nói:

- Trên cột buồm có treo một lá cờ nhỏ thì không thể sai được.

Một người khác nói:

- May lắm! Vậy chúng ta về báo tin cho sư bá cùng sư ca hay.

Người nói trước hỏi:

- Sao?

- Người kia đáp:

- Độc thánh môn chúng ta khi nào lại làm trò lén lút với phái Hoa Sơn? Tất sư bá chúng ta sẽ trống rong cờ mở, đường hoàng ngăn chặn họ.

Nhạc Bất Quần nghe nói tới Độc Thánh Môn liền giật mình kinh hãi, phân tâm một chút, Tử hà thần công cũng giảm hiệu lực. Hai người kia lại nói rất khế nên không nghe người nói trước trả lời ra sao. Khi tiên sinh vận lại tử hà thần công thì nghe tiếng bước chân đã xa dần. Hai người bỏ đi rồi.

Nhạc Bất Quần đã nghe thanh danh Độc thánh môn từ lâu. Tiên sinh biết đây là một môn phái ở khu vực Tam Tung Ngũ Trạch. Đệ tử phái này võ công chưa có gì, nhưng cách dùng độc thật là ghê gớm, khiến người khó nổi đề phòng. Thường thường giết người không để hình tích.

Chưởng môn Độc Thánh môn là Chư Bất Phàm có ngoại hiệu là "Độc bất tử nhân" vì người ta đồn lão có bản lãnh hạ độc xuất quỷ nhập thần. Hạ độc chết người là chuyện thông thường, chẳng có chi kỳ lạ. Đằng này Chư Bất Phàm hạ độc rồi, người trúng không chết mà trong mình hoặc đau tựa trăm con dao cắt thịt, hoặc tựa như kiến đốt khắp mình, khiến cho con người sống khổ hơn là chết, mà muốn chết cũng không được. Ngoài cách để cho lão điều động không còn đường nào khác. Vì thế mà Nhạc Bất Quần mới nghe đến ba chữ "Độc thánh môn" đã không rét mà run, bụng bảo dạ:

- Phái Hoa Sơn mình sao lại có chuyện xích mích với Độc thánh môn? Vì lẽ gì mà sư bá hai gã kia lại trống rong cờ mở đến sinh sự với mình?

Tiên sinh nghĩ tới nghĩ lui chỉ tìm ra được hia giả thuyết: Một là bọn Phong Bất Bình phê kiếm tông đã mời Độc thánh môn đến sinh sự. Hai là trong 15 tên mà Lệnh Hồ Xung đâm mù mắt có cả đệ tử dưới trướng Độc thánh môn.

Bỗng trên bờ có thanh âm đàn bà khế hỏi:

- Trong nhà ngươi có "Tịch Tà kiếm phổ" gì gì đó thiệt không?

Chính là thanh âm Nhạc Linh San. Còn người thứ hai không cần nói cũng hiểu là Lâm Bình Chi. Không biết hai người này lên bờ từ lúc nào.

Nhạc Bất Quần tỉnh ngộ biết rằng con gái mình cùng Lâm Bình Chi đây mối tình thân mật khăng khít. Giữa ban ngày chúng sợ người ngoài cười chê, phải giữ gìn ý tứ, chờ cho đến canh khuya mới cùng nhau lên bờ nói chuyện thân mật. Chúng là người học võ thì chuyện đề phòng nam nữ không thể nghiêm cẩn như đối với người thường. Huống chi cả hai cùng chưa đính hôn thì rồi sau này chúng có kết thành chồng vợ cũng chẳng sao.

Có điều Nhạc Bất Quần ngoại hiệu là "Quân tử kiếm" trước nay việc gì cũng làm theo lễ phép, nếu để con gái vượt ra ngoài vòng khuôn phép cùng Lâm Bình Chi hành động bất thường tất bị đồng đạo võ lâm xỉ tiếu. Giả tử đêm nay Nhạc tiên sinh không phát giác ra trên bờ có địch nhân tới thì cũng không vận công để thám thính cho hao tổn nội lực. Không ngờ ngoài chuyện điều tra lai lịch địch lại còn phát giác ra câu chuyện bí mật về con gái.

Bỗng nghe Lâm Bình Chi đáp:

- Nhà ta quả có "Tịch Tà kiếm phổ" thật ta đã luyện cho cô nương coi rồi, còn kiếm phổ thực tình không có.

Nhạc Linh San hỏi vặn:

- Thế thì sao ngoại công và hai vị cữu phụ người lại nghi cho đại sư ca lấy cắp kiếm phổ của nhà người?

Lâm Bình Chi đáp:

- Bọn họ hoài nghi như vậy chứ ta không ngờ vực gì hết.

Nhạc Linh San nói:

- Chà! người thật là hảo nhân để người ta ngờ thay cho mình còn chính mình lại tuyệt không đem lòng ngờ vực.

Lâm Bình Chi thở dài nói:

- Giả tử quả nhà ta có kiếm phổ thần diệu chi đó thì Phước Oai tiêu cực chúng ta đâu đến nỗi để cho phái Thanh Thành khinh miệt làm cho nhà tan người chết?

Nhạc Linh San nói:

- Câu này phải có lý do. Tại sao ngoại công và cữu phụ đem lòng ngờ vực đại sư ca, người không biện bạch cho y?

Lâm Bình Chi đáp:

- Gia gia và má má ta di ngôn điều chi, chính tai ta không nghe thấy thì biện bạch thế nào?

Nhạc Linh San nói:

- Nếu vậy thì người cũng có dạ hoài nghi chẳng nhiều thi ít.

Lâm Bình Chi nói:

Cô nương chớ nói vậy, nếu đến tai đại sư ca há chẳng tổn thương đến tình đồng đạo ư?

Nhạc Linh San cười nói:

Chỉ có người là lắm chuyện. Còn người ta nghi là nghi không là không. Giả tử ta ở vào địa vị người thì đã hỏi thẳng đại sư ca rồi.

Nàng bỗng ngừng một chút nói rồi tiếp:

Tính nết người giống hệt gia gia. Cả hai cùng đem lòng ngờ vực đại sư ca nên mới ngấm ngấm đoán là y lấy mất kiếm phổ của nhà người.

Lâm Bình Chi bĩu môi hỏi:

- Cả sư phụ cũng đem lòng ngờ vực thì sao?

Nhạc Linh San bật tiếng cười hích hích nói:

- Nếu người không nghi ngờ thì đã chẳng đem chữ "cũng" vào. Ta bảo người và gia gia tính cách giống nhau như đúc. Trong bụng lúc nào cũng để tâm dò xét mà ngoài miệng không nói ra một lời. Đột nhiên trong chiếc thuyền bên cạnh có tiếng người như lệnh võ cất lên:

- Quân tiểu súc sinh mặt dày chỉ nói chuyện thị phi sau lưng người. Lệnh Hồ Xung là bậc anh hùng hảo hán. Các người đâu có thể dèm pha được.

Họ nói câu này vang ra tới mấy chục trượng, chẳng những mọi người khách trong thuyền giật mình tỉnh dậy mà cả chim chóc trên ngọn cây gần bờ sông cũng bay ra xào xạc.

Bỗng thấy một bóng người to lớn từ trong thuyền đó nhả vọt về phía Lâm Bình Chi cùng Nhạc Linh San. Dưới ánh trăng coi chẳng khác một con đại bàng sà xuống.

Lâm, Nhạc cả hai người lúc lên bờ đều không đeo trường kiếm vội thi triển quyền cước để chống đỡ.

Nhạc Bất Quần vừa nghe tiếng người kia quát tháo đã biết ngay là một tay nội công thâm hậu chẳng kém gì mình mà cái nhảy xổ lại càng chứng tỏ ra ngoại công cũng đến mức phi thường. Tiên sinh thấy người đó tấn công nữ nhi, hốt hoảng cất tiếng la:

- Xin nhẹ đòn cho!

Tiên sinh cũng nhảy theo chỗ cửa sổ võ mà vọt lên bờ. Lúc người tiên sinh còn lơ lửng trên không đã thấy người to lớn kia một tay xách Lâm Bình Chi còn một tay xách Nhạc Linh San chạy về phía trước.

Nhạc Bất Quần cả kinh. Chân phải vừa chấm đất tiên sinh liền đề khí nhảy vọt đi. Thanh trường kiếm trong tay ra chiêu Bạch hồng quán nhật nhàn đâm vào lưng người kia.

Người kia thân thể cực kỳ to lớn, bước chân dài lê đi một cái, lưỡi kiếm của Nhạc Bất Quần đâm vào khoảng không. Nhạc Bất Quần lại tiến lên một bước phóng chiêu "Trung bình kiếm".

Người to lớn đang rảo bước tiến về phía trước, nhát kiếm này lại đâm không trúng. Nhạc Bất Quần rất đổi kinh ngạc nhưng thấy y đã xách hai người thi cho là dù thân lực hần có hùng mạnh đến đâu cũng không thể thi triển khinh công để chạy nhanh như bay được, mà chỉ ỷ vào cặp giò cao, bước chân dài nên mới chạy lẹ được mà thôi, chung qui mình vẫn có thể đuổi kịp. Tiên sinh liền hít mạnh một hơi chân khí gia tăng cước lực rượt theo. Tiên sinh chỉ còn cách người kia chừng mấy thước, liền bụng bảo dạ:

- Người mà không buông tha San nhi cùng Bình nhi xuống thì ta đâm cho một nhát kiếm suốt từ sau lưng đến trước ngực.

Tiên sinh hú lên một tiếng rồi la:

Coi chừng!

Tiên sinh ra chiêu bao giờ cũng chính đại quang minh chứ không chịu đánh lén. Vì thế mà người võ lâm tặng cho tiên sinh cái ngoại hiệu là "Quân tử kiếm".

Trước khi ra chiêu "Thanh phong tống sản" này đã nhắc đối phương đề phòng.

Ngờ đâu người to lớn vẫn lơ đi như không nghe tiếng, cũng không nhìn nhử gì đến. Mũi kiếm còn cách sau lưng không đầy một thước, đột nhiên một luồng kinh phong nổi lên, hai ngón tay nhằm đâm vào đôi mắt Nhạc tiên sinh.

Chỗ này ở tận đầu đường, có một căn nhà che khuất ánh trăng. Nhạc Bất Quần ứng biến cực kỳ thần tốc. Tiên sinh phát giác bên góc nhà có một địch nhân lợi hại đánh lén, liền nghiêng người đi một cái đồng thời chưa nhìn thấy địch nhân, đã phóng kiếm trả đòn.

Địch nhân cúi đầu xông lại giơ tay lên chụp vào huyệt Trung viện ở dưới bụng của Nhạc Bất Quần. Nhạc Bất Quần phóng cước đá ra. Người kia xoay mình đi đánh vào sau lưng tiên sinh.

Nhạc Bất Quần cũng không xoay lại, chỉ xoay kiếm đâm ra. Chiêu số vừa mau vừa trúng đích.

Người kia lại né tránh rồi nhảy vọt lại toan nắm yết hầu Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần tức giận nghĩ thầm:

- Tên này vô lễ thiệt, dám đưa hai bàn tay không đối phó với trường kiếm của ta. Nếu bữa nay mình lỡ tay thất bại thì còn chi là thể diện?

Tiên sinh phấn khởi tinh thần, chiêu thức nghiêm cẩn đấu thêm mấy chiêu nữa, kiếm phong rít lên từng hồi. Hiển nhiên tiên sinh đã vận nội công vào thanh kiếm.

Người kia tấn công liền ba chiêu cho Nhạc Bất Quần lùi lại rồi đột nhiên nhảy ra ngoài vòng chiến chấp tay nói:

- Kiếm pháp phái Hoa Sơn quả danh bất hư truyền.

Rồi hấn trở gót toan đi.

Nhạc tiên sinh vội nói:

- Khoan đã! Tại hạ muốn thỉnh giáo

Chưa dứt lời, Nhạc Bất Quần đã cầm kiếm lia qua đỉnh đầu hắn.

Người kia cúi đầu xuống tránh chiêu kiếm. Không ngờ Nhạc Bất Quần phóng chiêu này chỉ là hư chiêu. Thanh kiếm mới ra nửa vờ, tiên sinh liền thu lại chuyển hướng đâm xuống trước ngực đối phương.

Người kia không còn cách nào né tránh liền nhảy xổ về phía trước xông thẳng vào Nhạc Bất Quần. Thanh trường kiếm lướt qua nách hắn chỉ chừng vài tấc.

Lúc này Nhạc Bất Quần chỉ cần hạ thấp cổ tay xuống một chút là có thể chặt đối phương ra làm hai đoạn. Nhưng đồng thời hai tay hắn lại nhắm đánh vào những yếu huyệt tiên sinh, bức bách tiên sinh phải tự cứu mình.

Bỗng thấy thanh trường kiếm chuyển thành hình vòng tròn rồi đột nhiên phóng ngược lên nhằm đâm vào trán đối phương.

Người kia biến chiêu mau lẹ phi thường! Hắn giơ ngón tay ra búng trường kiếm.

Chiêu kiếm của Nhạc Bất Quần rất linh động, chỉ hơi nghiêng một chút rồi đổi thế đâm thành thế quét đánh vào một cái, hốt dứt chỏm mũi người kia xuống, để lộ cái đầu trọc ốc. Té ra hắn là một nhà sư.

Nhà sư đạp hai chân xuống cột lộn về phía sau.

Thanh trường kiếm của Nhạc Bất Quần vị nhà sư búng một cái làm tê chôn cả cánh tay tiên sinh, mỗi lúc một tê nhức hơn. Nhạc tiên sinh toan phóng bộ đuổi theo thì đột nhiên cảm thấy năm ngón tay cứng đờ. Thanh trường kiếm rớt xuống đất. Tiên sinh vội đưa tay trái nắm lấy chuôi kiếm.

Dưới ánh trăng tiên sinh trông rõ năm ngón tay phải đều sưng vù lên thì không khỏi ngấm ngấm kinh hãi.

Nhạc Bất Quần đang còn chân chừ thì Nhạc phu nhân cầm kiếm rượt tới. Bà thấy trượng phu vẻ mặt khác lạ vội hỏi:

- San nhi đâu rồi?

Nhạc Bất Quần cầm kiếm trở về phía trước giục:

- Rượt theo đi!

Hai vợ chồng liền nhắm về phía người kia, vừa chạy rượt theo. Chẳng mấy chốc đi đến ngã ba đường, hai người không hiểu địch nhân rẽ về ngã nào.

Nhạc phu nhân nóng nảy vô cùng rút kiếm chém vào một cây lớn bên ngã ba đường.

Nhạc Bất Quần nói:

Người cướp San nhi là bạn với Xung nhi, chắc không đến nỗi gia hại nó đâu. Chúng ta về hỏi Xung nhi sẽ biết rõ.

Nhạc phu nhân gật đầu hỏi:

- Phải đấy! người đó là làng bảo San nhi và Bình nhi dèm pha Xung nhi, không hiểu vì lẽ gì vậy?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Lại câu chuyện liên quan đến "Tịch Tà kiếm phổ".

Hai vợ chồng về đến gần thuyền đã thấy Lệnh Hồ Xung cùng bọn đệ tử lên đứng trên bờ. Ai nấy đều lộ vẻ hoang mang.

Nhạc Bất Quần cùng Nhạc phu nhân đi vào khoang thuyền. Tiên sinh toan gọi Lệnh Hồ Xung vào hỏi chuyện thì thấy một tờ giấy trắng để lên bàn đề cái đế đèn lên. Trên mảnh giấy viết những chữ như sau:

- Sẽ trả lệnh ái ở Ngũ Bá Cương. "Tử hà thân công thật là hay tuyệt!"

Mấy chữ này lấy muội đèn viết vào giấy.

Nhạc Bất Quần cuộn giấy lại đút vào bọc rồi hỏi nhà dò:

- Từ đây đến Ngũ Bá Cương xa bao nhiêu đường đất?

Nhà dò đáp:

- Sáng mai đi thuyền qua đồng ngón sương, trấn Cửu Hách thì tới Đồng Minh. Ngũ Bá Cương ở phía đông Đồng tập. Chỗ đó gần Dạ Trạch và là nơi giáp giới hai tỉnh Hà Nam Sơn Đông. Nếu lão gia muốn tới đó thì chỉ gần tối mai là đến nơi.

Nhạc Bất Quần ừ một tiếng rồi nghĩ bụng:

Cha này hẹn ta đến tương hội ở Ngũ Bá Cương nhất định là mình phải đi rồi, nhưng nắm chắc phần bại hơn phần thắng.

Tiên sinh còn đang ngần ngừ, bỗng nghe trên bờ có tiếng người la:

Mẹ cha kiếp! Đào cốc lục quỷ đâu rồi? Chung Húc gia gia này đến bắt quỷ đây.

Đào cốc lục tiên vừa nghe đã nổi giận ùng ùng. Trừ Đào Thực tiên nằm không nhúc nhích còn năm người nhảy vọt lên bờ. Mấy lão thấy người vừa nói đầu đội mũ chóp nhọn tay cầm một lá cờ trắng lớn bay phất phơ. Trên cờ có thêu sáu chữ lớn "Chuyên bắt Đào cốc lục quỷ"

Người kia vừa thấy năm lão nhảy lên bờ đã trở gót chạy liền miệng la:

- Đào cốc lục quỷ nhất như lời chuột nhất quyết chẳng khi nào dám lại đây.

Bọn Đào Căn Tiên găm lên như sấm, ra sức rượt theo. Người kia khinh công đã đến mức phi thường. Chỉ trong khoảnh khắc mấy người đã khuất vào bóng tối.

Nhạc Bất Quần nói:

- Sư muội! Đây là kế điệu hổ ly sơn. Chúng ta xuống thuyền đi!

Bọn Lao đức Nặc toan nhảy lên thuyền thì quái nhân tròn ủng chạy tới nắm lấy ngực Lệnh Hồ Xung thét lớn:

- Đi theo ta!

Chính là quái nhân lùn mập như trái bánh thịt.

Lệnh Hồ Xung bị người kia nắm được, không còn sức để tránh đỡ đành bó tay để mặc cho hắn bắt.

Bất thành linh nghe đánh vù một tiếng. Bên góc nhà gần đó lại có một người nhảy xổ ra đá quái nhân tròn ủng. Người đó chính là Đào Chi Tiên.

Nguyên Đào Chi Tiên võ công rất cao cường nhưng cực kỳ nhất gan. Hắn vừa thấy lá cờ trắng viết sáu chữ kia không dám cùng anh em rượt theo, đi ẩn vào trong góc bếp. Hắn thấy quái nhân tròn ủng bắt Lệnh Hồ Xung. Tình thế rất nguy cấp liền nhảy xổ ra cứu viện.

Quái nhân người tròn ủng vừa thấy Đào Chi Tiên xông ra, buông ngay Lệnh Hồ Xung xuống. Người hắn vèo một cái đã nhảy tới trước giường Đào Thực tiên. Hắn giơ chân lên tựa hồ sắp đạp xuống ngực y....